Нащо ти, Любочко, козацьке серце сушиш?..
Чого, як молода та кізочка в бору,
Що чи ногами лист сухенький заворушить,
Чи вітерець шепне, чи жовна там кору
На липі подовбе, чи ящірка зелена
Зашелестить в кущі — вона, мов тороплена,
Шукає матері, дрижить, втіка...
Ой чом же, Любко, ти жахливая така?..
Чи зуздриш, то й дрижиш; себе й мене лякаєш!
Чи я до тебе — ти, як від мари, втікаєш!..
Та я ж не вовк, не звір та й не медвідь-бортняк
З Литви: вподобав я не з тим твою уроду,
Щоб долею вертіть твоєю сяк і так
І славу накликать на тебе та пригоду!..
Та й час би дівчині дівоцькеє гадать:
Не вік же ягоді на гілці червоніти,
Не вік при матері і дівці дівовать...
Ой час теляточко від матки одлучити!..
16 марта 1856 г.